

Hovssangurinn

Orð: Finnbjörn Hovsgarð (Bróður)

Lag: Andras Danielsen.

Í forðum skútur stevndu fjørðin inn,
har hævdingar og reystmennir so stinn,
teir vildu finna sær eitt fagurt heim,
teir valdu teg, tú vakrast var av teim.

Í oyggjum fyrst tú frælsismerki bar,
teir bygdu borg og høgan verndargarð,
teir reistu Hov, og fluttu fedra sið-
á munni tignarmál og svørð við lið.

Tá fyrstam glæman morgunløtu á,
seg breiðir yvir dal og kvirru vág,
mín hugsjón nemur, og eg skilji hví
teir funnu fram til tín í fornu tíð

Síggj Leivsgarðin á Brúgv og Oman Lon
fríð bygdin er, so fægur og so von,
alt eigur tú, og tey tú hevur kær,
ein blómulund, sum hvør man ynskja sær.

Um nornan stranga spældi strangir hátt,
tú átti menn, sum fullu ei í fátt,
men hildu á og mentust aftur við,
um sorgin tunga nívdí hart á lið

Og kvinna tú, sum aldast her á stað
við tár á kinn og til tín gud tú bað:
lat aftur teir á fjørðin stevna inn,
tá dagligt breyð á borðdiskin tú finn.

Hin ungi alvi, sum her býr hjá tær,
við strendur lærir seg at stýra fær,
hann byggir teg, tá komin mansins ár,
og trínur lætt í sporum fedra vár.

Á varðhald vestan Borgarknappur enn
ber frælsiskrúnu, sum tá fornir menn
hann sóu og eg síggi enn tað mynd,
væl livir treyst, her enn ein frælsislynd

Tá kvøldarroðin litar mannaskarð,
nú aftanar dagur, hvíldarstund er nær,
tá legg meg niður, síðstu løtu sov,
tað verður hjá tær, fagra Hovgríms Hov.